

have stor Betydning, siden den aldeles overvejende Del ikke komme ind derunder. — De, som ere mod hele dette System, have derfor ogsaa efterhaanden faaet Binde i Sejlene og have arbejdet kraftigt derimod. Rundt om i England og Tyskland, er man gaaet fra Lægers, Juristers og Politikeres Side inde paa i alt Fald delvis at affstatte den tvungne Visitation og at lægge hele Børgten paa det samme Sygdommen til Livs hos dem, som ere syge. I Norge er der stillet Forslag om det samme af Professor Geijer, og her hjemme hos os har Dr. Berg i Hospitalsberetningen for 1893 blandt andet udsagt følgende: „Det var humanere, om Sundhedspolitiet nuværende Sædelighedsstandpunkt med dets Straffebestemmelser blev opgivet, og kun et rent Sundhedsstandpunkt med sine Straffebestemmelser mod Smittelev hævded. Sædeligheden fremmer et dog næppe ad den Vej.“ Der ges ganske vist ikke derved, at han vil indrænke Visitationen; men der siges bestemt, og det vides ogsaa, at han er imod det bestaaende System og tror, at det har store Mangler. — Det er altsaa, mine Herrer, en uoverordentlig stor Misforstaaelse, hvis man gaar ud fra, at den bestaaende Ordning har alle Sagkundskaben paa sin Side og frembringer store Resultater. Jeg tror derfor, det fortjener den alvorligste Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at prøve paa at komme frem ad den Vej, som her antydes, og som altsaa gaar ud paa, at man samler Kraft paa at komme disse Sygdomme til Livs, saa dem ind under Lægehjælp og saa i øvrigt gøre det saa let og ugenert som muligt for Folk at søge Lægehjælp. Det er klart, at hvis det viser sig, hvad der synes mig at være ikke ringe Grund til at tro, at naar den Maade ville mangfoldige af de her omhandlede Individuer komme til selv at søge for deres Sundheds Bevarelse paa en anden, anderledes omstændelig Maade, end de nu gøre det, vil det ikke blot kunne hjælpe i den mest nøjagtige Henseende, men det vil bevare disse Individuer langt nærmere ved Samfundet, og Statens Stilling vilde i moralsk Henseende blive langt gunstigere og finere, end den er det nu. — For at forebygge hver Misforstaaelse, vil jeg imidlertid trykkelig sige, at hvad den mildere Form af Kontrollen angaar, nemlig Vi-

sitationspligten, tør jeg for mit Vedkommende ikke tage bestemt Standpunkt dertil, og jeg tør heller ikke raade andre dertil. Jeg tror om vore Læger, at de ere i Besiddelse ikke blot af anerkendt Dygtighed, men ogsaa af Samvittighedsfuldhed og Hensynsfuldhed, naar Talen bliver om at dømme ogsaa om den moralske Del af denne Sag, og hvis det mod Forventning skulde ske, at den største Del af vore Læger erklære sig for den tvungne Visitation, tør jeg ikke gaa derimod. Jeg siger paa dette Punkt: Lad os ikke forandre noget endnu.

Hvad derimod Kontrollen under stærkede Former angaar, Indskrivningen af offentlige Fruentimmer, altsaa dette at drage disse Individuer ind under vedtægtsmæssig Bandel og under stærket Kontrol, enten som privatboende eller i offentlige Huse — saa forekommer det mig, at Rigsdagens Stilling er en ganske anden. Der er man ikke paa Lægerens Gebet, der er man inde paa Politis omraadet, og der kan man dog delvis nok danne sig en Anskuelse. Og svares der: Det bestaaende Politi laar ikke til, naar den tvungne Indskrivning ophæves, saa svare vi: Nu vel, saa skaffe vi mere Politi. Det har derfor meget glædet mig at lægge Mærke til, at da Loven af 10de April 1874 var til Forhandling i Folketinget, var der et Fler-tal i Udvalget, som bestemt erklærede sig mod den tvungne Indskrivning. Med den højkerede Formands Tilladelse skal jeg oplæse kun et Par Linier af, hvad Ordføreren for Udvalgets Fler-tal paa dette Punkt siger: „Vi mene ikke, at en Domfældelse tillige bør indeholde den Virkning, at et Fruentimmer skal indskrives som offentlig. Dette anses vi for at være en umoralisk Ting. Det er dog beklædet og i sig selv uforsvarligt, at den samme Dom, der straffer et Fruentimmer for at have søgt Erhverv ved Utugt, dømmer hende til, at hun i Fremtiden skal søge Erhverv ved Utugt. Er det dog ikke en Modsigelse, at en Domstol straffer en for det, som den siger, at den domfældte siden skal bruge som Næringsvej? Jeg ved ikke, noget tilsvarende i vor Lovgivning.“ Dertil bemærkede jo saa ganske vist Justitsministeren, at det var en komplet Misforstaaelse; vedkommende Individ straffedes ikke i sig selv, fordi hun havde drevet Utugt som Erhverv, men fordi hun ikke havde villet undertaste sig de